

Alianční týden modliteb 2017

ZA DĚTI

„...aby nezhynul ani jediný z těchto maličkých.“

(Matouš 18, 14)

Alianční týden modliteb za děti

Máme s manželkou čtyři syny a čím dál intenzivněji si uvědomuji, jak rychle odrůstají a jak nesamozřejmé je, zda ve svém životě budou milovat Boha i církve. Každý je tak jiný a k srdci každého z nich musíme hledat jedinečnou cestu a stejně tak je jedinečné i jejich prožívání Boha. V našem sboru je nyní kolem 90 dětí a stále se rodí další a další. Práce s dětmi je suverénně největší službou sboru a jsem nadšen z toho, kolik skvělých lidí s dětmi u nás pracuje, a to na všech věkových úrovních. Jsou to lidé, kteří jsou vzory i pro mne a navíc vidím, že skutečně děti milují. Sám učím v nejstarší besídce a jsem rád, že se do služby dětem zapojilo i hodně dalších mužů. I pro mě je to prioritou a mohu tak být ještě více přítomen duchovní cestě svých dětí. S dalšími muži pořádáme aktivity pro otce s dětmi s názvem „Táto, dáš to!“, kam přijíždějí i naši nevěřící přátelé se svými dětmi. Věřím, že vliv otců na duchovní a hodnotové směřování další generace je nesmírný. Přesto vidím, že stále více dětí vyrůstá bez otců nebo v rozpadlých rodinách a nesou si často zranění po celý život. Ne nadarmo bude znamením konce věků to, že Bůh obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům.

Nikdy v minulosti nebylo na světě tolik dětí, jako dnes. Děti tvoří asi 1/3 obyvatel Země (asi 2,5 mld. ze 7,5 mld.). Děti jsou budoucností tohoto světa. Nesmírně proto záleží na tom, v jakých podmínkách budou vyrůstat a jak budou vychovávány.

Děti jsou rovněž jedním z největších misijních polí. Stejně jako dospělí mají duchovní potřeby, stejně jako dospělí potřebují ochranu pro věčnost, stejně jako dospělí mohou porozumět evangelium a přijmout spasení. Když nás Ježíš posílá kázat evangelium všemu stvoření (Mk 16, 15), nemůžeme opomenout děti. Pán Ježíš Kristus dává děti za vzor (Mt 18, 3–4). Děti jsou vnímavé na evangelium a duchovní vyučování, zájmem o evangelium zahánjejí dospělé. Získat dítě pro Krista znamená získat pro něj celý lidský život. Děti jsou také jednou z nejohroženějších skupin populace. Jsou křehké a zranitelné. Mnohé negativní jevy ve světě (hlad, pronásledování, válečné konflikty, přírodní katastrofy, krize rodiny) nejvíce dopadají na děti.

Věřím, že naše společné modlitby v rámci Aliančního týdne modliteb mohou být povzbuzením pro církve, aby lépe naslouchala dětem, jejich radostem a trápením, ale otázkám, nápadům a snům.

Děti potřebují naše modlitby!

Jiří Unger,
tajemník ČEA

Sbírka Aliančního týdne modliteb 2017

Již tradičně prosíme, abyste během modlitebních shromáždění uspořádali také sbírku. Tentokrát bychom její výtěžek rádi věnovali na potřeby Sítě křesťanských učitelů, která vznikla společ-

nou iniciativou ČEA a KAM. Konkrétně pak na fond Vzdělávání křesťanských učitelů zřízený ČEA, který poskytuje stipendia křesťanským učitelům a lektorům pro získání aptobace pro Etickou výchovu a absolvování Lektorské akademie. Etická výchova je volitelný předmět, který ve školách dává prostor morálnímu formování i duchovnímu nasměrování žáků. Lektorská akademie připravuje k realizaci preventivních, etických a duchovních programů ve školách.

V letech 2014–2016 fond podpořil 20 učitelů částkou 103 190 Kč. **Každý váš dar bude navíc zdvojen** jiným dárce, takže přinese ještě větší užitek.

Své dary na tento účel můžete zasílat s variabilním symbolem 2117 na účet ČEA – č.ú. 13808359/2010. Předem děkujeme za Vaši štědrost.

Pokud byste raději podpořili některý z projektů ČEA nebo její činnost obecně, můžete dary zasílat na č.ú. 13808359/2010 s variabilním symbolem 1100 nebo použijte pro okamžité a jednoduché zaslání vaší podpory dárčovskou bránu ČEA. Děkujeme.

Duchovní výchova dětí v rodině

Biblické čtení

Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebude me tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání, a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu. (Ž 78, 3–8)

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. (Ef 6, 4)

Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim. (Mk 10:13–16)

Pán Ježíš se opravdu rozhněval jen dvakrát. Jednou to bylo v chrámu, když vyháněl penězoměnce, a podruhé, když učedníci bránili rodičům přinášet k němu svoje děti (Mk 10,14). Z kontextu Písma vyplývá, že svojí nezvyklou emocí chtěl zřejmě vyjádřit něco v tomto smyslu: „Ať jsou vaše dospělácké starosti sebevětší (v tomto případě zajímá učedníky problém rozvodů – podobnost čistě náhodná), nikdy nesmí dojít k tomu, že nebudete mít čas na duchovní komunikaci s dětmi.“

Pokaždé, když se do sboru narodí miminko, kladu si zároveň otázku: „Jaký křesťan z něho vyroste?“ Bude i v dospělosti následovat Pána Ježíše, nebo se ztratí ve světě? Není samozřejmostí, že dítě z křesťanské rodiny automaticky vyroste ve zralého učedníka. Vždy to zůstane velikou Boží milostí. Má to však háček.

Dítě tuto milost téměř až do puberty nahlíží jakoby prizmatem – brýlemi tzv. blízké osoby, což jsou většinou rodiče nebo pěstouni. Až do předškolního věku nasává jejich duchovní chování jako houba. Proto je důležité žít před dětmi upřímný křesťanský život. Vodit je každou neděli do společenství Božího lidu je pouhým střípkem tohoto procesu. Vychovávat děti v kázni a napomenutí našeho Pána znamená nechat se sám vychovávat v kázni a napomínání našeho Pána. Když nás děti uvidí otevírat Písmo, modlit se v upřímném zápase v Kristu, když spolu s námi budou zažívat radost z Boží přítomnosti, bude je to duchovně formovat více, než naše dobře míněné poučování. Znamená to vtahovat je do Božího plánu s celou naší rodinou. Aby však rodina mohla dítě duchovně formovat, musí vytvořit dostatečný prostor pro obyčejnou lidskou komunikaci. A to chce čas; někdy hodně času.

Křesťanství totiž není jen sbírka biblických pravd a příběhů, ale pronikání Božího Ducha do všech pórů lidského života, tedy i do naší rodiny. Děje se to prostřednictvím mnoha faktorů. Máme pocit, že klasické vyučování, společné čtení Písma a večerní modlitby jsou těmi nejdůležitějšími. Mnohem důležitějšími faktory jsou však ty nenápadně skryté v záhybech všedního dne: když dítě vidí, s jakou vírou a nadějí zvládáme životní těžkosti, jak reagujeme na konflikt a na zranění, jak odpouštíme, jak důvěřujeme jeden druhému, jak se posilujeme v Duchu Kristově. Pokud přijmeme jako fakt, že dítě vnímá v raném dětství Boha prizmatem rodiny, pak duchovní atmosféra v rodině předurčuje jeho budoucí vztah k Bohu. Podle atmosféry v rodině bude vnímat Boha buď jako otce, který je moudrý a svrchovaný, nebo jako lhostejného otce, který nikdy nemá čas, nebo otce, na kterém si vše vymručím, nebo naopak otce přísného, který očekává výkony bez ohledu na moje pocity.

Ano, duchovní výchova je vždy podepřena ohromnou milostí v Kristu. Když se za ně budeme pravidelně modlit a budeme jim věnovat tu nejdražší komoditu dnešní doby – svůj čas, mám naději, že uvidíme, jak duchovně zrají před našima očima a jak je Boží milost v Kristu Ježíši mocná.

*Radomír Kalenský,
kazatel a misionář Awana International v ČR,
člen Dětského odboru Církve bratrské*

Modleme se za:

- odvalu a citlivost rodičů k duchovnímu vedení dětí ve svých rodinách
- otce, aby udrželi nebo rozvinuli duchovní vedení své rodiny a zvláště svých dětí
- za společně strávený čas celé rodiny alespoň jednou týdně a moudrost rodin v hospodaření s časem
- např. jednu půlhodinu týdně, který otec věnuje každému dítěti zvlášť
- odpovědnost k pravidelným chvílím ztišení nebo společných modliteb s dětmi
- rodiny, kde je věřící jen jeden rodič
- církevní a mezidenominační organizace, které poskytují materiály, školení a podporu pro duchovní vedení dětí v rodině
- to, abychom nepodceňovali víru dětí a nepřesouvali zodpovědnost za duchovní výchovu na nedělní školky, křesťanské školy, tábory a jiné křesťanské instituce

Děti, které neslyšely evangelium

Biblické čtení

Povstaň a běžď za noci na počátku hlídek, vylévej své srdce jako vodu před tvář Panovníka. Zvedej k němu své dlaně za život svých pacholátek, skomírajících hladem na každém nároží. (Pl 2, 19)

Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce. Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo.

Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich zbloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zbloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých. (Mt 18:10–14)

Rozhlédněte se kolem sebe...

Prorok Jeremjáš plakal, když viděl hroznou situaci dětí na ulicích rozbořeného Jeruzaléma. V naší zemi děti díky Bohu netrpí takovou materiální nouzí. O to hroznější je ale duchovní situace dětí v naší zemi. Velká většina z nich je jako v názvu známé knihy Kristíny Royjové „bez Boha na světě“. Přesto, že nás ohromná duchovní potřeba dětí přivádí k zármutku, jaký prožíval prorok Jeremjáš, mnoho církví a sborů nemá žádné misijní aktivity cílené na tuto věkovou kategorii. Mnoho křesťanů si dokonce klade otázku, jestli vůbec evangelizovat děti a od jakého věku.

Poslední Ježíšovo přikázání učedníkům bylo: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření (Mk 16, 15). Nikdy v historii

nebylo na Zemi tolik dětí, jako v současnosti. Když bychom vzali příkaz Pána Ježíše vážně, ale omezili jej jen na dospělé, upřeli bychom evangelium celé 1/3 populace naší planety.

Boží slovo i praktické zkušenosti pracovníků s dětmi ukazují, že dítě může porozumět pravdám evangelia a přijmout spasení. Jejich schopnost vstoupit do Božího království dává Ježíš dospělým za vzor (Mt 18, 3).

Děti jsou otevřené evangeliu v mnohem větší míře než dospělí. Nemají tolik předsudků jako dospělí, nejsou tak poznamenány hříchem a různými závislostmi. Jsou-li ale otevřené evangeliu, jsou současně otevřené i mnoha dalším vlivům. To, co při předávání evangelia dětem zanedbáme, Boží nepřítel bohatě a beze zbytku využije.

Je důležité evangelizovat děti také proto, že na nich závisí budoucnost naší země. V Žalmu 78, 6–8 vyjadřuje žalmista svou touhu, „aby jejich synové, budoucí pokolení, ... složili důvěru v Boha, aby nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení.“ Uvědomoval si, že budoucnost je v rukou jejich dětí, a že pokud nebudou získány pro Hospodina, budou jako „současná generace“ dospělých se všemi svými hříchy a problémy.

V České republice je asi 1,5 milionu dětí a odhadujeme, že dětí, které nikdy neslyšely srozumitelnou formou poselství evangelia, je více než 1 milion. Je to ohromné misijní pole a současně předmět modlitebního zápasu.

*Zbyšek Šíkula,
národní ředitel Dětské misie v ČR*

Modleme se za:

- děti, které nikdy neslyšely srozumitelným způsobem evangelium
- děti, které se účastnily nebo účastní křesťanských aktivit – klubů, víkendových pobytů, táborů, ... aby se Bůh dotkl jejich srdce a aby mohly poznat Ježíše Krista
- děti, které svědčí svým spolužákům, kamarádům, rodinným příslušníkům
- církve a sbory v ČR, aby viděly duchovní potřeby dětí ve svém okolí a vytvořily pro ně příležitosti slyšet evangelium
- organizace, které misijně pracují s dětmi (Awana, Dětská misie, Hope4Kids, Royal Rangers, YMCA, ...)
- otevřené křesťanské rodiny, které by zvaly nevěřící děti a svým životem a láskou svědčily o Božím srdci

Děti vystavené tlakům tohoto věku

Biblické čtení

Élí byl již velmi starý. Slyšel o všem, čeho se dopouštěli jeho synové na celém Izraeli, i o tom, že obcovali se ženami konajícimi službu u vchodu do stanu setkávání. Říkal jim: „Proč děláte takové věci? Ode všeho lidu slyším o vás samé zlé věci. To nejde, moji synové! Není to dobrá zpráva, kterou slyším; svádíte Hospodinův lid k přestoupením. Jestliže hřeší člověk proti člověku, je rozhodčím nad ním Bůh. Zhřeší-li však člověk proti Hospodinu, kdo nad ním bude rozhodčím?“ Ale oni svého otce neposlouchali. Hospodin tedy rozhodl, že propadnou smrti. Mládeneček Samuel však prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí. (1 S 2, 22–26)

„Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí k hříchu! Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou. (Matouš 18, 3–7)

Jako křesťané jsme sice občany Božího království, zároveň se ale nacházíme na světě, který „ve zlém leží“ (1J 5,19). A musíme čelit tlakům hříšného světa, bojovat s pokušeními, odpírat ďáblu a umrtvovat své tělo. To se týká jak nás dospělých, tak děti a mladých lidí. Jsou na tom děti a mladí lidé lépe, nebo hůře, než my dospělí? Jeli-kož se jako lektor primární prevence denně pohybuji mezi dětmi ve školách, troufám si říci, že pozoruji trend v současné mladé generaci, který mě trochu děsí. Řekl bych, že naše děti to mají složitější, než jsme to měli my v jejich věku. Kde vidím problémy?

Současné děti jsou více než dříve vystaveni tlaku ke konformitě. Vyčínat z davu se dnes nenosí. A kdo je jiný, bývá terčem posměchu, šikany a ostrakizace. To se týká trendu značkového oblečení, nejvýkonnější elektroniky či názorů a postojů. V současné době nikomu nejde o pravdu. Důležitější než pravda je prožitek, pocit. Proto pokud křesťanské děti chtějí hájit neměnné biblické pravdy a principy, co se týče třeba lhaní a podvádění, sexuální čistoty či zodpovědného života, ocitají se v palbě výsměchu. Není pro ně lehké obstát. Co potřebují? Potřebují vzory. Vzory nás, dospělých, kteří umí nedělat kompromisy a bojovat dobrý boj víry. Potřebují naši náruč, kde se mohou svěřit a vyplakat a nabrat nové síly.

Všudypřítomná elektronika jaksi vytěsňuje a nahrazuje Boha. Závislost na virtuálních drogách (tzv. netolismus) je podle výzkumů problémem přes 60 % digitálních domorodců (tedy dětí, které se narodily po roce 1990). Na hrách a internetu tráví školou povinné děti v průměru 4 hodiny denně. A existuje přímá úměra mezi časem stráveným v kybersvětě a zhoršeným prospěchem, schopností sou-

středit se, manuálními dovednostmi a schopností komunikace s vrstevníky. Navíc jakoby mladá generace ztrácela schopnost „být sám se sebou“ – přes téměř permanentní zrakový a akustický smog, kterým se zahrnují (hry na mobilech, televize, Youtube, MP3) nejsou schopni vnímat ticho a v něm Boží hlas. Bojí se samoty. Bojí se sebe samých. Co potřebují? Zodpovědné rodiče, kteří dokáží rozeznat nebezpečí virtuálního světa a dokáží korigovat přístup do kybersvěta v závislosti na věku dítěte. Rodiče, které svým dětem věnují čas a sebe – a ne ty nejlepší elektronické hračky.

Díky „svobodné“ společnosti hrozí současným dětem mnohem větší riziko závislosti. Jak na elektronice, tak na cigaretách, marihuaně či alkoholu. U všech těchto věcí je v ČR nejvíce konzumentů mezi mladistvými v Evropě. Dalším ohromným rizikem je internetová pornografie, rozšířená nyní jako nikdy v historii lidstva. Pro mladé, i křesťany, je snadné spadnout do některé z těchto závislostí, je ale velmi nesnadné se závislostí zbavit. Co zde děti potřebují? Učitelé a rodiče, kteří budou nastavovat jasné hranice. Vrstevníky, kteří budou pevní ve svých morálních hodnotách. A Boží moc v Církvi. Protože setkání a vztah s živým Bohem vytěsni touhu po jakékoli náhražkové závislosti.

Vladimír Vácha,
lektor primární prevence v organizaci ABATOP a externí lektor
Národního centra bezpečnějšího internetu

Modleme se za:

- to, aby děti s naší a Boží pomoci odolaly tlaku kamarádů, spolužáků i dalších lidí i vlivu jejich okolí, které je chce odvést od Boha
- to, abychom sami jako rodiče a kmotři byli dobrým příkladem a abychom ve výchově udrželi lásku vyváženou důsledností. Abychom naslouchali a rozuměli svým dětem a dokázali je podpořit v pravý čas
- ochranu před nástrahami mediálního prostoru a světa kyberprostoru (kyberšikana, facebook, závislosti na hrách, pornografie, nebezpečné vztahy na sociálních sítích, problematické vzory chování lidí z videí na internetu a jejich popularita ve školách, atd.)
- to, aby nedocházelo k dalšímu posouvání hranic morálky, relativizaci dobra a zla a zlehčování křesťanských tradičních hodnot
- děti trpící poruchami příjmu potravy, sebepoškozováním, depresemi
- děti zažívající zneužívání, fyzické nebo psychické násilí; děti trpící předchozími sexuálními zkušenostmi nebo dalšími zraněními

Za zdravé rodinné prostředí a láskyplné vztahy

Biblické čtení

Král otřesen vystoupil do přístřešku nad branou a plakal. Šel a nařikal: „Můj synu Abšalóme, můj synu Abšalóme! Kéž bych byl umřel místo tebe, Abšalóme, synu můj, synu můj!“ Jóabovi bylo oznámeno: „Hle, král pro Abšalóma pláče a truchlí.“ Tak se toho dne proměnilo vysvobození ve smutek všeho lidu, neboť lid slyšel toho dne slova: „Král se trápí pro svého syna.“ A lid se toho dne kradl do města, jako

se ukrádá lid, který se stydí, že utekl z bitvy. Král si zavinul tvář a velmi hlasitě křičel: „Můj synu Abšalóme, Abšalóme, synu můj, synu můj!“ (2. Sam 19:1–5)

Děti, poslouchajte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly. (Ko 3, 20 – 21)

On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům

On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou. (Mal 3:24)

Jistě můžeme v dějinách Božího lidu najít mnoho rodin, které byly láskyplné a šťastné. Každý čtenář Bible si ale musel zákonitě všimnout, že příkladů harmonických rodin je v ní jako šafránu. Spíše jsme svědky nejrůznějších příkladů rodin, které se potýkají s následky hříchu a tedy komplikovaných vztahů – od bratrovraždy přes nevěru, incest, vzájemné obelhávání se mezi rodinnými příslušníky, sváry mezi dětmi, až po nenávisť mezi manželkami. Bible tak ukazuje, že láskyplné prostředí v rodině není samozřejmost a že ani lidé víry nemají patent na spokojená manželství nebo úspěšné rodičovství. I když tehdy rodiny čelily jiným tlakům než dnes, vidíme, že se jejich problémy od těch dnešních až tolik neliší.

Stačí se podívat na příběh krále Davida a jeho rodiny. Jistě je nám příkladem svou vírou v Hospodina i vášní pro jeho věci, ale jako otec a manžel v mnoha ohledech selhával. Přesto na něm vidíme odvahu k pokání a změně a lásku k jeho dětem, která přesahovala i tehdejší měřítko. Když se dozvídá o smrti svého syna Abšalóma, říká, i přes to, že se stal v zápase o trůn jeho nepřítelem, že by raději zemřel místo něj. Jak vášnivě miloval Boha, tak hluboce miloval i svoje děti, včetně svého „marnotratného syna“ Abšalóma.

Počet neúplných rodin s dětmi v ČR rychle roste. Od roku 1995 se podle údajů Českého statistického úřadu počet neúplných rodin se závislými dětmi do 26 let zvýšil o polovinu na 256 tisíc. Pouze s jedním rodičem žije podle statistik už zhruba 22 procent českých dětí, tedy asi 400 tisíc. A odborníci předpokládají, že s ohledem na stoupající rozvodovost a úbytek sňatků se situace bude v následujících letech dál zhoršovat. V poslední době výrazně přibýlo neúplných rodin s dětmi do 15 let. Stoupá nejen počet těchto rodin, ale narůstá i podíl dětí, které v nich žijí. Příčiny tohoto jevu jsou poměrně známé, málokdo se však zabývá jeho důsledky. Zatímco v roce 1989 činil počet novorozeňat narozených mimo manželství 10 tisíc ze 130 tisíc nově přichozích na svět, v roce 2014 činil počet dětí narozených mimo manželství 51 267 z celkového počtu živě narozených 109 860. U prvorozeňců je podíl takových dětí ještě vyšší – pohybuje se kolem 55 procent. Děti z neúplných nebo rozvedených rodin přitom trpí v mnoha směrech. Zde je pár čísel:

- Středoškolaři ze zdravých rodin mají ve všech oblastech lepší výsledky než děti z rozbitých rodin včetně toho, že mají o lepší známky a chybí o desítky procent méně než děti z rozvedených rodin.

- Děti, které zažily rozvod rodičů, mají v USA průměrnou délku života o 4 roky kratší – podle 50leté longitudinální studie je dopad srovnatelný s kouřením.
- Početné studie došly k závěru, že 10–12 % dětí z úplných rodin podstupuje nějakou formu léčby duševního zdraví, zatímco u dětí z rozvedených rodin je toto procento dvojnásobné (až 25 % dětí).
- Studie dvojčat v Austrálii došla k závěru, že děti rozvedených párů trpěly depresemi, užívaly alkohol a drogy, měly sklony k sebevraždě a kriminalitě, a to ve výrazně větší míře než děti nerozvedených párů.
- Důsledkem rozvodu dochází u dětí ke zvýšenému výskytu deprese, úteků od rodiny, agresivního a impulsivního chování, hyperaktivity a pasivity ve škole nebo naopak vyrušování. Tyto děti rovněž zažívají úzkost v navazování vztahů v období rané dospělosti.
- Míra panenství mezi náctiletými má přímý vztah ke skutečnosti, zda žijí se sezdánými nebo rozvedenými rodiči. Dospívající dívky, které nevyrůstají ve zdravých rodinách, mají předpoklad, že začnou dříve provozovat sex a otěhotní.
- U dětí žijících s jedním rodičem je větší pravděpodobnost, že se nevdají, že se rozvedou a budou mít děti mimo manželství. U dětí z rozvedených rodin je vyšší pravděpodobnost, že otěhotní a porodí mimo manželství obzvláště pak, pokud k rozvodu došlo v období středního dospívání a 2x větší pravděpodobnost, že budou žít v nesezdaném svazku než u dětí žijících se sezdánými rodiči.
- Děti vychované svobodnou matkou mají 3x vyšší šance, že budou žít v chudobě než děti vychované oběma rodiči v úplných rodinách. Výzkum dlouhodobě ukazuje, že jak rozvod, tak i nezavření manželství zvyšuje ekonomickou zranitelnost jak dětí, tak i jejich matek.
- Dítě, které nežije v rodině s oběma sezdánými rodiči, je vystaveno vyššímu riziku sexuálního zneužívání. Britské výzkumy ukazují, že nejnižší pravděpodobnost vážného zneužívání je u úplných rodin; zneužívání v nevlastních rodinách je 6x vyšší; zneužívání v rodinách svobodných matek je 14x vyšší; v rodinách nesezdaných párů je 20x vyšší stejně tak jako v rodinách svobodných otců.
- Nejnižší procento dětí závislých na drogách pochází z úplných rodin, bez ohledu na věk a pohlaví se ukázalo, že dospívající, kteří žijí s jedním rodičem, se výrazně častěji zapletou s nelegálními drogami ve srovnání s dospívajícími, kteří žijí s nerozvedenými biologickými rodiči.

- Americká studie, do které bylo po dobu 20 let zapojeno přes 6 400 chlapců, zjistila, že u dětí vyrůstajících bez biologických otců je 3x vyšší pravděpodobnost, že spáchají trestný čin a skončí ve vězení než u dětí z úplných rodin. Ve vězení skončí 12x více mladistvých z rozvedených rodin než z rodin úplných. Národní zpráva v Británii (2006) potvrzuje, že 70 % mladistvých zločinců pochází z rodin s jedním rodičem.

den Hospodinův s tím, že se obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům. Smíření a odpuštění mezi rodiči a dětmi, která se tak často děje po obrácení, jsou, věřím, předeherou tohoto velkého smíření rodičů s dětmi. Česká společnost se ale tomuto cíli zatím milovými kroky vzdaluje. Nezbyvá proto než se modlit a budovat rodiny silné láskou i milostí.

Jiří Unger,

tajemník ČEA a tiskový mluvčí Národního týdne manželství

Stále více se stáváme společností bez otců. O to zajímavější je proto poslední verš Starého zákona z Malachiáše 3,24, který spojuje

Modleme se za:

- děti ve vašem okolí, které trpí následkem rozpadlých manželství, bolestivých rozvodů nebo absencí otců či maminek
- křesťanské rodiny, aby mohly nést lásku Kristovu a být zázemím a prostředím lásky nejen pro své děti, ale i pro své okolí a děti, kterým podobné prostředí chybí
- smíření mezi rodiči a dětmi, vnitřní uzdravení a vzájemní odpuštění na základě poznání Boží milosti a lásky; odpustme našim rodičům, jako i Bůh odpustil nám
- děti, které jsou obětmi týrání, domácího násilí nebo fyzického či psychického zanedbávání
- děti v dětských domovech a v instituční péči, za mladistvé delikventy z často rozpadlých rodin, aby se mezi nimi rozšířilo evangelium a moc Boží ke změně
- to, aby se v ČR změnila negativní trendy v rozpadech manželství, nárůstu nesezdaných soužití a počtu dětí narozených mimo manželství; za moudrou politiku, která by neznevýhodňovala páry žijící v manželství
- to, aby se zastavil trend, který směřuje ke společnosti bez otců
- ty, kdo děti adoptovali nebo je mají v pěstounské péči

Vyučování dětí ve sborech a církvích

Biblické čtení

Shromáždí lid, muže i ženy a děti i hosta, který žije v tvých branách, aby slyšeli a učili se bát Hospodina, vašeho Boha, a bedlivě dodržovali všechna slova tohoto zákona. (Dt 31,12)

Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řek-

la: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem. (Lk 2,46–52)

Jako křesťané jsme sice občany Božího království, zároveň se ale Děti, které vyrůstají v křesťanských rodinách a jsou od malička přijímány ve společenství církve, dostávají do života velký dar. Přesto není samozřejmé, že dítě získá osobní víru a osobní vztah s Bohem na celý život. Jejich prostá, upřímná důvěra v Pána, bývá během školních let a zejména pak v období dospívání vystavena zkoušce. K tomu, aby měly dost síly a všemi nástrahami, pochybnostmi a hledáním prošly vítězně tak, aby jejich vlastní, nyní již „dospělá“ víra, byla ještě pevnější a stejně upřímná, potřebují být dobře připraveny a vyučeny. Modlitba, Boží slovo, prožitek odpuštění na základě pokání, jistota spasení skrze oběť Pána Ježíše, společenství církve, osobní zkušenosti s Božím jednáním a mocí – to vše jim bude pomoci.

Vyrostl jsem v evangelickém sboru a od malička jsem chodil do nedělní školy i na náboženství v týdnu. Jsem za to velice vděčný a dodnes si uvědomuji, jak mi tyto základy pomáhají v porozumění Písmu. S oblibou někdy parafrázuji název Fulghumovy knihy na: „Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v nedělní škole“. Jsem vděčný i za společenství církve, ve kterém jsem mohl vyrůstat. Měl jsem kolem sebe nejen vrstevníky, ale i zástupce starší generace. Byli mezi nimi lidé, o kterých jsem věděl, že se na ně mohu spolehnout a kdykoli se na ně obrátit. Vážím si i farářů a teologů, kteří nelitovali času a trpělivě odpovídali na moje dětské otázky. Jsem vděčný za modlitby těch, kteří toužili po tom, aby se mládež našeho sboru neztratila do světa, ale aby našla v Ježíši svého Spasitele. A nakonec to byla moje učitelka z nedělní školy, kdo mi pomohl se v mých dvaceti letech obrátit.

Verš z Deuteronomia 31,12 není jen doporučením, ale Božím příkazem. Je úkolem církve shromáždit celé rodiny včetně dětí, vyučovat je Boží slovo a vést je k tomu, aby podle něho žily. Věřím, že když tento úkol přijmeme za svůj, ať už jako rodiče, učitelé nebo jen „strýčkové a tetičky“, můžeme se spolehnout, že nás Duch svatý povede tak, abychom dětem sloužili co nejlépe. Zároveň si smíme být jisti tím, že Pán Ježíš sám je tím nejlepším Pastýřem, do jehož péče můžeme své děti svěřit.

*Jan Bíca
vedoucí Sdružení Samuel, Biblická práce pro děti*

Modleme se za:

- náležitou pozornost dětem v církvi (umění jim naslouchat, porozumět jejich problémům, schopnost vést je ke Kristu a pomoci jim v hledání odpovědí na jejich otázky)
- kvalitní duchovní vyučování v církvi a spolupráci mezi sborem a rodiči v duchovním vedení dětí
- dobré vedoucí a učitele v nedělních školách, besídkách a dorostech; aby svým přístupem a láskou dokázali děti přibližovat k Bohu
- církevní aktivity – nedělní školy, tábory, víkendové pobyty, dětské konference
- to, aby křesťanské sbory dokázaly vytvářet prostředí, kde by děti slyšely evangelium atraktivní a přiměřenou formou a mohly zdravě duchovně růst a učit se následovat Krista
- citlivé vedení dětí v církvi k hledání jejich obdarování a zapojení se do církve
- nová povolání do služby dětem
- novou inspiraci pro dlouholeté pracovníky – porozumění pro současné děti a výzvy, kterým čelí
- podporu práce s dětmi ze strany vedení církve

Děti ve škole

Biblické čtení

Řekneš: „Jak jsem mohl nenávidět napominání? Jak mohlo mé srdce znevažovat domlouvání? Svoje vychovatele jsem neposlouchal, ne-naslouchal jsem svým učitelům.“ (Př 5,12–13)

Nechtějte všichni učit druhé, moji bratří: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. (Jk 3, 1)

Škola je místo, kde naše dítě tráví velké množství času. Místo, kde začíná porovnávat rozdíly mezi hodnotami rodičů, hodnotami učitelů, a hodnotami kamarádů. Často s nástupem do školy maminky a tatínkové přestávají být těmi super hrdiny a nahrazují je učitelé a kamarádi. A později v pubertě už více a více jen kamarádi. I učitelé jsou najednou jaksi nezajímaví, nudní a divní, pořad chtějí něco, co v životě nikdo a nikdy nebude potřebovat.

Pak přijde střední škola a student najednou zjistí, že některé věci na základce přece jen nebyly tak zbytečné, jak se dříve zdálo. A dokonce si zase začínají vážit učitelů, aspoň některých. Všichni tyto a podobné zkušenosti máme. Naše děti nám v lecčems připomínají nás samotné.

Naše školství se od dob našeho mládí podstatně změnilo. Máme svobodu mít křesťanské školy, ať už církevní nebo soukromé. Máme svobodu v tom, jak a čemu je budeme v křesťanských školách učit. Můžeme se ve škole s dětmi modlit a číst Bibli, ale nemusíme. Můžeme o Vánocích zvěstovat narození Ježíše, nebo naši žáci mohou

běhat po školách v přestrojení za čerty, protože je to velká legrace a dětem se to líbí. Otázka je, zda se to líbí Bohu. Můžeme se vrhnout na různé alternativní metody výuky. Některé jsou velmi atraktivní, inspirativní, měli bychom ale znát jejich duchovní základ. Úspěchy žáků, skvělé výsledky, projekty, soutěže – to všechno je ve škole důležité. V životech nás, věřících učitelů, by ale tou nejdůležitější osobou měl být Pán Ježíš a to ve všem, co děláme a čemu učíme.

Naše školství se mění. Ale některé pravdy zůstávají neměnné. Například ta, že děti mají tu úžasnou vlastnost, že poznají, když nežijeme to, k čemu je vedeme, když nevěříme tomu, čemu je učíme. „**Shrbený učitel nemůže vychovat vzpřímeného žáka**“, říká staré přísloví. Máme mocný vliv na žáky, ve školách sekulárních i v křesťanských. Je jen na nás, jaký to bude vliv. Buďme příkladem, který vede k životu.

Mgr. Monika Guňková,

ředitelka Církevní základní školy a mateřské školy v Třinci

Modleme se za:

- to, aby děti obstály, rostly v přízni před Bohem i lidmi a měly odvahu nestydět se za svou víru
- děti zažívající ve škole posměch kvůli víře a křesťanským postojům
- děti vystavené šikaně
- učitele a konkrétně za učitele našich dětí; za věřící učitele, aby dávali dobrý příklad svým životem; za Síť křesťanských učitelů (www.situcitelu.cz)
- školy ve vašem městě a jejich vedení, aby byly prostředím, kde budou děti dostávat dobré vzdělání, ale i hodnoty (www.adoptujskolu.cz)
- církevní a soukromé křesťanské školství a jeho rozvoj, kvalitu i podporu ze strany církve
- křesťanské aktivity na sekulárních školách, aby Pán Bůh nechal co nejdéle otevřené dveře (náboženská výchova, etické dílny, Nová generace atd.); za preventivní programy na školách s věřícími lektory
- vztah rodičů ke školám a k učitelům, za věřící rodiče, kteří působí ve školských radách
- děti vystavené ve školách různému zmatku v oblasti náboženské a sexuální výchovy
- moudré vedení škol ohledně respektujícího vyučování o náboženství, dějinách, etických hodnotách, sexualitě, hodnotě člověka apod.

Děti znevýhodněné

Biblické čtení

Za časného jitra vzal Abraham chléb a měch vody a dal Hagarě. Vložil jí dítě na ramena a propustil ji. Šla a bloudila po Beerševské stepi. Když voda v měchu došla, odložila dítě pod jedním křoviskem. Odešla a usedla opodál, co by lukem dostřelil, neboť si řekla: „Nemohu se dívat, jak dítě umírá.“ Usedla tam, zaúpěla a rozplakala se. Bůh

uslyšel hlas chlapce a Boží posel z nebe zavolal na Hagaru. Privil jí: „Co je ti, Hagar? Neboj se! Bůh slyšel hlas chlapce na tom místě, kde je. Vstaň, vezmi chlapce a pečuj o něj, já z něho učiním veliký národ.“ Tu jí Bůh otevřel oči a ona spatřila studni s vodou. Šla, naplnila měch vodou a dala chlapci napít. (Gn 21, 14–19)

Ven z ďáblova kolotoče

Text o Hagarě a jejím synovi je pro mě osobně velmi těžký, živý a bolavý. Velmi živě si vzpomínám, a budu to mít před očima zřejmě až do konce života, jaké je to mít obrovský hlad a obrovský strach. Vědět, že já a moji mladší sourozenci dnes nebudeme mít co jíst, a otec s mámou budou zase nervózní. Asi opět dostanu nářez. Nedokázal jsem nikde ukrást jídlo ani alkohol, nedokázal jsem vyžebrať ani mizerných dvacet korun na „lahvinku“ alkoholu. Snad mě zachrání alespoň to, že mám plný sáček nedopalků z cigaret a rodiče budou mít alespoň co kouřit. Asi ne, výprask mě nemine. Je to hrozné, je to pořád dokola jako nějaký „ďáblův kolotoč“. Schoulený pod schody pláču a modlím se: „Pane Bože, pokud jsi, pomoz nám.“

Toto je běžná realita dětí tyрана, zneužívaných dětí, dětí ulice. Zažívali jsme ji v dětství celá léta, dennodenně. Jsem rád, že Pán Bůh vyslyšel mou modlitbu, ten pláč chlapce pod schody a odpověděl tak, jako v případě Hagar: „Neboj se! Bůh slyšel hlas chlapce na tom místě, kde je. Vstaň, vezmi chlapce a pečuj o něj.“ Ačkoliv nastalo velmi těžké období, kdy jsme byli s mými sourozenci vzati nejprve do dětského domova, diagnostického centra a nakonec do

profesionální rodiny, byli jsme za to vděční. Profesionální rodiče jsou věřící a dali nám největší dary, jaké nám mohli dát – dar víry, dar naděje a dar lásky.

Dnes jsme všichni venku z toho „ďáblova kolotoče“. Pán Bůh nás zachránil. Každý z nás rozdáváme nám darované dary dál, protože jsme jich dostali tak velké množství, že je sami nespotřebujeme do konce života. Moji dva sourozenci vyučují v Evangelické škole, bratr je manažerem ve velké firmě a já ředitelem dětského domova.

- Jak pomoci dětem v podobné situaci? Vidět, povzbudit, modlit se za ně a nebyť pasivní.
- Vidět ty děti na ulici, dát jim kousek chleba, věnovat jim milé slovo, úsměv.
- Vidět toho rodiče, který selhává, pozvat ho do společenství Božího lidu.
- Modlit se za ně vytrvale. Mnoho zmůže modlitba spravedlivého.
- Nebyť pasivní. Pokud je třeba a vidíte, že jsou děti ohroženy, že rodiče nereagují na vaše prosby a podněty okolí, zajít možná na příslušný úřad a informovat se o daném dítěti.

Každý z nás máme vzácné dary svěřené Kristem – dar víry, naděje a lásky. Nespotřebujeme je do konce života, i kdybychom žili tisíce let. Tyto dary nejsou jen pro naši osobní potřebu. Podělme se s nimi. I teď je někde ve tvém okolí zoufalé dítě, matka, otec, zoufalá rodina. Pán Tě povolává...

Mgr. Ladislav Adamovič,
ředitel Dětského domova Necpaly (SK)

Modleme se za:

- týrané a zneužívané děti
- děti v dětských domovech a na ulici
- děti s tělesným, či mentálním hendikepem a jejich rodiny, mají-li je
- organizace, které pomáhají dětem v sociální oblasti (Armáda Spásy, diakonie,...)
- děti v pěstounské péči a pěstounské rodiny
- děti ze sociálně slabých rodin
- děti vyrůstající bez lásky v rodinách i mimo ni
- děti s poruchami učení a pozornosti
- děti bojující se závislostmi

Děti strádající ve světě

Biblické čtení

Toto praví Hospodin zástupů: „Pochopte to a zavolejte plačky, ať přijdou! Pošlete pro moudré ženy, ať přijdou! Ať rychle přiběhnou a bědují nad námi, ať z našich očí stékají slzy a z našich řas proudí voda.“ Ze Sijónu je slyšet hlasité bědování: „Jak jsme popleněni, velice zahanbeni! Museli jsme opustit zemi, naše přibytky strhli.“ „Slyš-

te, ženy, slovo Hospodinovo, nechť vaše ucho přijme slovo z jeho úst. Své dcery učte bědování, jedna druhou žalozpěvu. Našimi okny vstoupila smrt, vnikla do našich paláců. Vyhubila děti v ulicích, jinochy na náměstí. (Jr 9, 16–20)

Přejeme si, abychom mohli žít co nejdéle

Před dvěma lety jsem měl možnost znovu navštívit několik míst na Ukrajině. V této zemi se jako Nadační fond Nehemia angažujeme déle než 15 let. Ukrajinu jsem navštívil mnohokrát, ale tato cesta bylo pro mě v mnohém výjimečná. Některé věty se mi hluboce vryly do mysli a dlouhou dobu po návratu domů jsem je nemohl zkrátka dostat z hlavy. Ještě dnes nad nimi čas od času přemýšlím.

Míříme do krivorožské nemocnice na infekční oddělení. Místní sbor sem už několik let pravidelně dochází za malými pacienty, kteří jsou většinou HIV pozitivní. Jsou to děti, o které nikdo nejeví velký zájem. Personál oddělení nás vítá s nebyvalým nadšením a zve nás dál. Vcházíme do menší místnosti, kterou musel evidentně někdo nedávno opravit. „To je herna pro děti, kterou náš sbor opravil,“ dodává bratr Míša, který je vedoucím celé práce v nemocnici. Zanedlouho do místnosti vchází tři nesmělé děti ve věku 10 až 12 let. „Pojďte dál, vy jste noví, že?“ ptá se s úsměvem Míša, který sem za dětmi dochází každý týden a snaží se jim pobyt v nemocnici zpříjemnit formou her, vyprávěním a čtením z Bible. Po krátkém představení se děti trochu osmělily a začaly s námi mluvit. Všechny tři děti zde byly proto, aby podstoupily pravidelnou léčebnou kúru. „Jaké je vaše největší přání?“ ptá se pastor Konstantin. Všechny tři bez váhání odpovídají, že

by chtěly žít co nejdéle. Ale mají také rádi fotbal, tanec a rádi jezdí na kole. Najednou si uvědomíte, že děti, kterým je 11 či 12 let, se snaží vyrovnat s tím, že za měsíc tady nemusí být. Ale přesto mají stejné sny a touhy jako každé jiné dítě jejich věku. Nabídku společné modlitby děti přijaly nadšeně. Poté dětem rozdáváme ovoce a sladkosti a loučíme se s příslibem, že bratr Míša je brzy zase navštíví.

Nesměle vcházíme do dalšího pokoje, kde leží mladá žena s dvouměsíčním miminkem. „Ano prosím, pojdte dál,“ dostáváme pozvání, abychom vstoupili. Po krátkém rozhovoru s pastorem žena smutně pronese větu, která vás bodne u srdce: „Moje dcera je HIV pozitivní!“ Po tváři jí stékají slzy. „Sama jsem negativní, a tak nechápu, jak se to stalo,“ dodává tato drobná žena, v jejíchž očích se zračí hluboký smutek. „Ano, modlete se prosím za mé dítě.“ Společně tedy vyprošujeme Boží milost a dotek do života tohoto malého člověka. „Když budete potřebovat pomoci, kdykoliv zavolejte,“ nabízí ženě pastor Konstantin při našem odchodu.

Toto je jeden z tisíců příběhů, který ukazuje dětskou zranitelnost a bezbrannost. Po celém světě jsou miliony dětí, které neměly to „štěstí“ a nenarodily se ve funkčních rodinách, na bezpečných místech, v prostředí, kde by byly obklopeny láskou a porozuměním.

Dnešní svět zažívá největší uprchlickou vlnu od dob 2. světové války. Na konci loňského roku bylo oficiálně evidováno v celosvětovém měřítku víc než 60 milionů uprchlíků. A to především z důvodu válečných konfliktů a humanitárních katastrof. A kdo tímto trpí nejvíce? Odpověď je, myslím, celkem jasná. Jsou to ty tolik bezbranné a zranitelné děti. Děti, které potřebují bezpečí a mají své sny, touhy a přání, stejně jako kterékoli dítě jinde na světě.

Leoš Cásek,
ředitel Nadačního fondu Nehemia

Modleme se za:

- děti ve válečných konfliktech (Sýrie, Ukrajina, Sudán atd.) a za válečné sirotky
- děti uprchlíků a děti bez domova, které žijí na ulici; za děti na útěku
- děti ohrožené hladem a nemocemi bez dostupné lékařské péče
- děti, které jsou nuceny trávit své dětství otrockou prací
- děti křesťanů v totalitních režimech a muslimských zemích
- děti misionářů
- děti azylantů, cizinců, uprchlíků ve školách v ČR bez znalosti jazyka
- děti zotročené v sexuálním průmyslu

Modlitební plakáty

Během modlitebního týdne můžete vyvěsit ve vašich modlitebních plakáty s hlavními modlitebními tématy na každý den a s biblickými čteními a seznamem vybraných modlitebních bodů. Tyto plakáty mohou být vodítkem při společných modlitbách ve skupinách nebo v plénu, při modlitebních vycházkách a dalších způsobech modliteb. Při jejich výrobě je dobré použít výrazné barvy a velká písmena.

Plakáty mohou být užitečné i pro tradiční modlitební shromáždění, kdy se modlí nahlas kazatel a několik pověřených zástupců sboru, kteří tak mohou mít témata přímo před očima.

Modlitební rozhovor s Bohem

Modlitba formou rozhovoru s Bohem je vhodná pro menší společenství nebo pro modlitby ve skupinách. Vyžaduje citlivého vedoucího, který by lidem pomohl do této modlitby vstoupit. Místo toho, aby se každý z přítomných modlil pouze jednou a pokryl mnoho témat, mohou se všichni modlit, kolikrát chtějí. Modlitby by měly být stručné a jednoduché a měly by se vždy věnovat pouze jednomu modlitebnímu bodu.

Modlitební rozhovor s Bohem může obsahovat 5 základních kroků, které tvoří jeho snadno zapamatovatelný rámec.

1. Ježíš je zde. Vedoucí cituje Matouše 18, 19–20 a povzbuzuje přítomné, aby se v tichu zaměřili na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele a Pána.

2. Děkuji ti, Pane. Tento krok je úzce spojen s krokem prvním. Je to přirozená reakce na přítomnost Ježíše a v této části je prostor pro vyjádření díky a chvály Pánu v krátkých větách.

3. Pomoz mi, Pane. V tomto kroku je prostor pro osobní prosby a vyznání. Obecná vyznání a vyznání, na nichž se skupina předem shodla, mohou zaznít nahlas na rozdíl od vyznání osobních, která by měla být činěna formou tiché modlitby v duchu.

4. Pomoz mé sestře a mému bratru. Zde svými stručnými modlitbami za specifické místní, národní, evropské a mezinárodní potřeby vstupujeme do moci přímluvné modlitby.

5. Použij si mě, Pane. Zde do našich modliteb vkládáme sami sebe a vyjadřujeme naši ochotu stát se součástí jejich vyslyšení.

S moudrým, jasným a hladkým vedením modlitebního shromáždění může tento přístup velice dobře fungovat a do modliteb se zapojí mnohem větší počet lidí.

Modlitební procházka

Jedním z jednoduchých způsobů modlitební procházky může být tichý průvod přímo ve sborové budově s několika „zastaveními“ u modlitebních plakátů a jejich modlitebních témat. Podobně je možné připravit zastavení s modlitebními košíky, kam by lidé vkládali své prosby a modlitby napsané na kouscích papíru nebo kde by mohli po vyslovení modlitby za určité lidi, země nebo po-

třeby zapálit svíčku. Tento typ modliteb umožňuje zapojení maximálního počtu modlitebníků.

Další možností je rozdělit se do skupin a jít se modlit do různých částí vašeho města nebo sousedství kostela a zastavit se k přímluvám na vhodných místech. Skupiny mohou mít svého modlitebního vedoucího, který může modlitebníky vést k modlitbám za místní komunitu a její potřeby. Když se skupiny vrátí do sborové budovy, mohou se podělit o své zkušenosti a zakončit večer společnou modlitbou.

Modlitba ve skupinách

Je možné rozdělit shromáždění do malých skupin, které se roz-
místí v hlavním sále a přilehlých místnostech.

Několik obecných rad k modlitbám ve skupině:

1. Omezte velikost skupin (max. 4).
2. Stručně shrňte způsob, jak se budete modlit.
3. Shromážděte od vaší skupiny modlitební náměty.
4. Povzbudte ke stručným modlitbám. Nenuťte lidi, aby se modlili nahlas.
5. Pokuste se být v modlitbách vyvážení.
6. Modlete se pozitivně.
7. Pomozte své skupině, aby se soustředila na Krista.
8. Držte se časového plánu. Začněte a skončete včas.
9. Modlete se jedni za druhé.
10. Vyznejte svou připravenost stát se součástí vyslyšení vašich modliteb.

Modlitba a skutky

Připravte na veřejném místě občerstvení (čaj, bagety, polévku...) pro bezdomovce...

Pozvěte na shromáždění policistu z vašeho okrsku, aby promluvil o problémech vašeho města a kriminalitě, které čelí, a nabídněte mu modlitbu nebo ho požádejte, za co se můžete modlit nebo jak pomoci...

Přemýšlejte o tom, jak a koho obdarovat například: knihy do věznic, hračky pro děti z dětských domovů (pokud jste tak neučinili během vánoc), můžete se rozhodnout darovat krev, atd.

Navštivte během dne nemocné, staré a opuštěné a potěšte je připraveným programem.

Půst a modlitby

V půstu jde především o dobrovolné, soukromé a Duchem vedené oddělení se od našich běžných životních činností a o rozhodnutí hledat během odděleného času Boží vůli a sytit se Jím samotným a Jeho Slovem.

Do půstu mohou vstoupit jednotliví členové sboru mnoha různými způsoby. Existuje půst úplný, půst o vodě, půst Danielův (kdy

si lidé odřeknou pouze některé druhy jídla nebo pití), atd. Obvykle jsou posty doprovázeny modlitbou a jejich cílem je větší soustředění, růst v horlivosti, získání kontroly nad tělesnými žádostmi a odkládání soběstřednosti.

Během modlitebního týdne mohou vedoucí sborů půst doporučit, ale nemohou ho nikomu vnutit. Pokud chtějí motivovat ostatní členy sboru k půstu, je k tomu nejvhodnější vlastní příklad.

Je možné se rozhodnout ke krátkému nebo dlouhému postu, ale pro křesťany bez zkušeností je lépe začít s mírnějším půstem, například půldenním od oběda do příští snídaně. Během postu je vhodné dostatečně pít vodu nebo ovocné šťávy a dbát na osobní hygienu. Hlavní věcí je využít ušetřený čas a duchovní soustředění pro modlitbu a přemýšlení.

I konzumace má mnoho podob. Kromě jídla je možné se vzdát například i médií. Čas od času je velmi prospěšné zastavit tok in-

formací, které se na nás hrnou a vypnout rádio, televizi, mobilní telefon, internet, atd.

Existuje také mnoho situací, které si půst přímo žádají:

1. když pociťujeme naléhavou touhu po probuzení;
2. když jsme hluboce usvědčeni z hříchu Božího lidu;
3. když rozeznáváme potřebu silnější víry, která by se dokázala chopit Božích zaslíbení;
4. když předvídáme zvláštní příležitost ke službě
5. a když chceme prohloubit náš život s Bohem.

Konečně půst bychom měli držet s čistým srdcem, motivy a touhou oslavit Boha a pomáhat druhým. Půst by nikdy neměl být považován za něco, čím bychom si mohli cokoli zasloužit, čím zmanipulovat Boha nebo s ním vyjednávat. Cílem půstu není přimět Boha, aby se přiblížil našim názorům a vůli, ale je jím naopak snaha přiblížit se Bohu a Jeho vůli.

„Nemáme čas se nemodlit“

Modlitba a spolupráce

Duchovního průlomu se nedá dosáhnout zbraněmi ani pomocí peněz. Žádné lidské snažení, efektivnější využití zdrojů nebo brilantní strategie samy o sobě nejsou schopny přinést trvalou duchovní změnu. Naše jednota, pokud nemá být jen abstraktním pojmem a ekumenismem „shora“, musí vést k praktické spolupráci a partnerství. Výzvy, které před českou církví stojí, jsou nad síly jakéhokoli solitéra. Aby ale naše spolupráce byla účinná a udržitelná a nikoli povrchní, musí být založena na působení a inspiraci Ducha Svatého.

Pouze proces založený na modlitbě je schopen překonávat výzvy spojené s našimi často komplikovanými vztahy, kulturními a duchovními odlišnostmi, s technickými i strategickými otázkami. Modlitba je naprosto centrální pro dobrou spolupráci ve službě a to jak na úrovni místního sboru, úrovni města či celé země. A nejde jen o zbožnou frázi.

Modlitba je zásadně důležitá pro kvalitní vztahy a jakékoli partnerství je založeno na dobrých vztazích. Otevřenost, důvěra, pokládání jeden druhého za lepšího sebe a oddanost jednat v nejlepším zájmu toho druhého může být dlouhodobě přítomná jen v kontextu modlitby.

Modlitba je klíčová při tvorbě konsensu a hledání priorit a cílů Království Božího ve službě. Pochopení a ocenění odlišných perspektiv a připravenost naslouchat jeden druhému i Bohu hraje v partnerství nesmírně významnou roli. Bez modlitby v centru vizí inspirované spolupráce bude jakékoli úsilí v partnerství bezmocné.

Modlitba je zásadní pro trvalost a efektivitu partnerství. Skutečná duchovní změna vyžaduje čas, dlouhodobé partnerství a výjimečnou duchovní stálost. Nepředstíraný zájem, hluboká pozornost a schopnost být s druhým cele, zůstat zranitelný, nastavit druhou tvář a radovat se i v křivdách – to je Kristus mezi námi. Modlitba je nástrojem, jak odolávat tlaku Zlého na rozdělení a neutralizaci svědectví církve. Není jen volitelným doplňkem.

Ježíš je Semper Major – vždy větší, než si myslíme. To je důvod k pokoře v našem myšlení i spolupráci s druhými.

Posláním ATM jako modlitební iniciativy ČEA je:

- Upevňování jednoty Božího lidu skrze modlitbu a společná vyznání.
- Společné díkůvzdání za uplynulý rok a vyvyšování Hospodina.
- Vzájemné žehnání mezi sbory ve městě nebo v regionu, svědectví z různých sborů, povzbuzení, vyznání potřebnosti druhých církví a respektu k jejich službě a odlišnostem.
- Přímluvy za konkrétní lokalitu (město, kraj), za konkrétní službu jednotlivých sborů a křesťanských aktivit, za konkrétní kroky v evangelizaci, přímluvy za potřeby města/ lokality.
- Žehnání místním v moci postaveným, soudcům, policistům atd.
- Příležitost ke společnému pokání z nedostatků církve, z toho, že dostatečně nejdeme coby jednotlivci i kolektivy za Hospodinem. Východisko pro budování vztahů mezi zástupci jednotlivých lokálních sborů a farností.
- Manifestace jednoty Božího lidu vůči místní komunitě.

ATM má v ČR dlouhou tradici a jeho konání bylo za doby minulého režimu jednou z mála příležitostí k setkávání k modlitbám napříč denominacemi. ATM je modlitební iniciativou, jejíž vznik je datován do roku 1856, a která byla průvodním znakem probuzení v USA a Velké Británii. ATM je v současnosti jedním ze základních kamenů práce ČEA a jeho náplň a duchovní význam jsou spojeny se smyslem její existence. Cílem ČEA je nejen organizovat ATM, ale také učinit jej vrcholem fungující organické spolupráce a partnerství mezi křesťany na lokální i národní úrovni.

ROZPIS BOHOSLUŽEB

Aliančního týdne modliteb

Den	Místo bohoslužby	Čas
Neděle 8. 1.		
Pondělí 9. 1.		
Úterý 10. 1.		
Středa 11. 1.		
Čtvrtek 12. 1.		
Pátek 13. 1.		
Sobota 14. 1.		
Neděle 15. 1.		

Alianční týden modliteb 2017

Česká evangelikální aliance

Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

e-mail: info@ea.cz

www.ea.cz